

Syd & Jag

I det vitaste vackraste huset längs Vintergatan där solen står Zenith två gånger per dag bodde jag med dig och var lycklig tror jag. Ja, tills Syd Barrett flyttade in under min säng. Han hade en cykel och jag fick inte ens låna den, men solen gav mig vita piller

De smälte som januari och det blev lite tystare oss mellan, men vi fortsatte älska under vita prassliga lakan när Syd viskade mitt öra med svart tungas Long gone. /And I stood very still by the window sill and I wondered for those I love still. And I cried in my mind where I stand behind/

Varje natt 03.23 vaknad av en rävs hesa skällande kunde jag höra dig inlåst i tysta - ja, hon sover, kom du. Som att smyga runt det vita och aldrig ertappa dig med något alls. Men anklaga som Golgata längs bord med rödrutig duk i framdukad Spaghetti Carbonara

För man kan säga, hur mycket kostar en driva. Tjugo, eller mer. För vi hade ju aldrig någon snö och problemet var att jag alltid var så varm. Mina händer brann och brinner än när jag äter vita drömmar med tungspets och drar in genom näsa

Vissa dagar hörde jag grannar konspirera med vädret och det blev bara varmare och torrare för varje vecka. En onsdag minns jag tydligt hur grävlingar och ekorrar stirrade längs mina nakna lår och flydde bort över äng. Då visste jag att alla hade övergett mig

Panikslaget slog jag mina brinnande ben, rullade runt och huden var svedd av slickande lågor. Så jag rev sårskorpor i huvud och satte taggar i hjärta som ett skålpund kött och jag menar, det är ett bra pris för kylans tystnad i huvud

För du borde veta att det är en dörr bakom dörren och allt öppnas inåt. Inåt och längre in finns en dörr till. Inåt den med. Som att köra natt och allt rullar vidare i ändlös monolog i avsaknad av dialog

Som att vara på fantastiskt humör, ja sprudlande för att plötsligt falla nerför och slå ihjäl den som vågar fråga och de sa. Just give Syd mandrakes and he'll be friendly. Som dessa vita streck längs vägbana bakom ett skrivbord i gråt

Så jag var tvungen att leta efter Gandalf den grå och Radagast den brune, de var de enda som kunde hjälpa mig nu. Tog ett flygplan, båt och taxi in och neonet blinkade oss fram. Syd visade med handen mot halsen och luften vobblade

I bar stod flaskor på rad och jag sa, ge mig en splittrad skymning, vill svälja skärvor med inbyggd Losec och behöver trollkarlar. Jag misstänker nu att jag åkte till helt fel land, men kanske var det mannen i hörnet som skrek Baby Lemonade

Han som log så brett att jag såg visslande luffare mellan tänder. Gula hjälmar på händer och med saftblandare sedesamt spelandes Elvira Madigan. Var det så och varför i så fall, men jag sa. Vill inte veta, säg inget

Bara sätt upp mina brandväggar igen för det glider nu, jag halkar omkring i min hjärna och kan inte stå rakt. Trippar fram på tåspetsar och balansen är borta. Behöver. Behöver. Nu. Hårt mot väggen, precis här

Det var bra, men inte något jag kommer att minnas eller att det slutade glida. Jag tror inte alls att han var magisk, snarare ett döende träd som skrek sitt vatten. För du såg allt, hade kommit dit och inte räknar egot med att bli påkommet

Jag glittrar. Det har jag alltid gjort, drar till mig människor i flammor som kolsyresnö, men har aldrig kunnat släcka mitt jag. För du var där som en ruvande skugga med lila tistlar och resväska, som orolig för mina handleders lodrätta

Skrek gjorde du inte, men viskade så högt att du skar sönder mina synapser. Att du inte orkade ville kunde mer och jag satt mest och vippade på fötterna lakoniskt överst på mitt höghus. Viftade med fingret sa saker som

Skjuter dig i huvudet (Watch my Indexfinger) så det ryker splitter över hela golvet. Du är glas glas glas i mina händer. Överhuvudtaget är det så att pappersmänniskor ger skärsår och att knäcka ben i längtan låter KRA AAAAS

Du slet av mig huvudet med tystnad och det växte ut ett nytt nästan meddetsamma eller var det i april. Men jag skanderade, vill åka fort snabbt dyrt, sälja allt. Flyga över stopp. – Aldrig se likt blinkningar

Men du ville inget alls, för du var nöjd, bara nöjd med att existera i vår värld av intet. Jag ville mer, jag ville se allt, ha allt, vara i allt. Halvera nu - kapa vid fotknölar. Såga, såga av ben. Är jag för mycket igen igen igen

Agera. Så det gjorde du. Bara kapade av och kastade ringen rakt i min pupill så det blev gula stänk i det gröna och sa inte Strega, Cyklop, Hydra. Men i alla fall. Kostar det så smakar det säger jag alltid och nu är jag fattig

Vi tar en paus här och spelar Bikesong

För halvmesyrrer är som spårvagnars hastighet. Ytterst långsamt. Det och de spårar ur om tidtabellen är felskriven. Som att inte klara av det som är lugnt och stilla och det måste få vara rött när grus yr som av tusentals vildhästar med sprängd flank

Koppetti kopp kopp - Eller så behöver jag någon att skylla på nu igen. För jag rinner som orm över golv, gömmer mig under mattkant. Kliv och jag hugger. Hela livet, hur det är byggt i dessa plattityder av meningslösa MÅSTEN och just nu ska jag dö

Det här att luft tar slut och järnnäve kramar hjärta, ta det lugnt, det är bara lite ångest. Inget märkvärdigt, du kan andas, det är bara lite ångest. Att vara inget mer än, en äcklig patetiskt liten människa

Så uttråkad att gator gråter då förutsägbarhetens pris är tristess och ni bara ger. För det var så. Syd krälade golv med en hand svart och den mimade mot mitt sovrumsfönster täckta av skira spetsgardiner från tusen år av sommar med trygghet

You're the kind of girl that fits in with my world. Lägg din lilla hand på min urkarvade. Jag vet inte, just då lät det så bra och allt var bra. Jag bara är så här, kan inte be om ursäkt mer. Spelar ingen roll hur jag gör, det blir alltid så här

Bränner allt till aska, det är den brända jordens taktik. Ett gigantiskt ego slår ut alla moraliska kompasser för de angår inte mig. Jag som klär mig i skyttelrök från brinnande ambulanser, allt är Syds fel

Det är hans fel, han med sina viskningar och jag behöver en toalett. Mår illa, måste spy upp alla lögner. Men det är säkert fel på kaffebryggaren. Kokar endast sump när min mage svär svart sot. Redigera smärtan nu, oh adrenalin min medicin

Så nu sitter jag här och skriver mitt patetiska lidande med röda lampor för i morgon måste jag smaka min egen medicin. Fast mest har jag lust att riva ner dörren och skrika. Vi drar till Peru och går upp på berget kastar oss ut till solen

Som den sista offergåvan från Machu Picchu. Fast vi dansar nu. Twostep. Ja, vi dansar nu Syd och jag. Med vita kläder och pandor under ögon, de hänger skinn och äter Bambu i munhåla här i min imaginära snödriva

Jag vet någon som sa förmodligen har vi inbillat oss allt och Syd har alltid rätt, för gnistrande buteljgrönt,

brunt snett ljus är rrrrruuuulllllandeeeee. Jag kunde kanske ha letat upp dig eller ringt, men händerna har
brunnit upp

Precis som alla telefoner smälter som glass i solsken nu när du slängt ut mig och jag är inte den som vill
förklara, förenkla, bena ut. Filea fisken i stekbitar. Men om det inte går då, att dissekera stål. Här i
tystnadens inre rum slår det lock för öron

Så kan du inte backa tillbaka bandet, snälla. Har åkt taxi i hjärna hela natten lång, gå ner och betala nu. För
långt ut i den mörkaste skog levde vi, där rådjur smaskade natt och räv åt upp all snö under mitt fågelbord.
Jag hade två söner och var gift med dig

Arbetade på Apotek Hjärtat och drack rött tjockt vin vid sällsynta tillfällen såsom lördag fyra gånger i
veckan. Var förtjust i mazariner, amfetamin och män. Jag var, men satt stilla, låtsades att jag inte såg
ryttarna som kom med storm

Så här står jag nu ensam och skriker med glas i hår och blåljus såsom blåklint i vintermörker. Du tog med
dig ankaret, det som höll mig kvar, fast på jorden. Så vi flyttar hem till mamma i Cambridge nu

Där ska Syd och jag ligga och titta på teve, se såpa som tvål dagarna i ända. Bli feta som vita katter på ett
äldreboende och för alla royaltyscheckar ska vi inreda rum efter rum i tema som årstider i Midgårds vaktande
soldater

Men, vackert, vackert var det. Du och jag. Fast mest du. Sådär stor, svart, trygg som en skugga mellan mig
och det som brinner. Konvulsion. Konklusion mellan långfinger och ringfinger. Som märken från oss. Hur
den vita randen bleknar

Jag är ledsen för att jag slet sönder oss med mig. För min ryggs tatuerade ormar slingrar sig så gärna. I
gropar, under mattor, i hjärnor. Syd fryser och jag öppnar upp naveln. Kom in du. Han är så liten att han
ryms bakom min skrumpna lever

Hör du hur det susar i säven Älskling. Jag ser dig gå där bakom mina ögonlock. Dina händer rör sig som
Havsörnens flykt över min kropp. Täcker alla spår av oss med flammande lågor när Sibirien brinner rött till
orange i själ.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Inkarasilas med Poeter.se id #15708 innehar upphovsrätten